

במשרדים ממוזגים

כתבה: דניאלה פדר

במשרדים ממוזגים, הם יושבים ומתדיינים דיונים פילוסופיים ואקדמיים ברומו של עולם על **הבחירה החופשית של נשים בזנות**. הם מתווכחים על זכותן של נשים לבחור במה לעסוק, **"מי את שתגידי להן מה לעשות, מתנשאת שכמותך?"**, הם מטיפים לי, יחי החופש, חופש התעסוקה, יחי הליברליזם, **"אם את רוצה להגן עליהן, הילחמי למען מיסוד הזנות, כך יהיה אפשר לפקח"...**

כואב כ"כ לשמוע טיעונים כגון אלו שוב ושוב בדיונים על זנות. כואב לשמוע מאנשים שמעולם לא פגשו בזנות, לא פנים מול פנים. זנות בשבילם היא פנטזיה דמיונית שמשווקת להם בסרטים וסדרות ואפילו בתקשורת, בדמותן של "נערות ליווי" (מכבסת מילים) שובבות ו"נימפומניות" שעושות "מליונים" מ"חולשה של גברים", מחליפות לקוח חתיך וחביב אחד במשנהו ומסתובבות להן במעילי פרווה, עובדות ב"ליווי" רק עד שיהיה להן מספיק כסף לסיים את **הדוקטורט** ולהמשיך לקריירה **"האמיתית"** שלהן בתור רופאות, עורכות דין ומהנדסות ולהקים משפחה עם שלושה ילדים לתפארת מדינת ישראל....

זו הרי בדיחה מאוד טובה. הסטטיסטיקה הזועקת והאמיתית של עולם הזנות מדברת על השאבות למעגל הזנות בגיל צעיר מאוד (ממוצע לכניסה לעולם הזנות הוא בגיל 14, ממש בחירה חופשית). לפי מחקרים שונים בין 70% ל-94% מכלל הנשים בזנות בארץ ובעולם, סורסרו לזנות בגיל צעיר על ידי "בן זוגן" הראשון. ברוב המקרים של המקרים (ולאחרונה מדברים ממש כבר במושגים של "כל") מדובר על רקע של גילוי עריות ואו התעללות מינית קשה בילדות ונעורים. זו נשמעת קלישאה אך אולי צריכים לשבת ולשמוע עדויות ממש משובטות, של נשים בזנות כדי להבין. הסצנריו הבא חוזר על עצמו בסיפורי השאבות לזנות: ילדה חיה בבית עם אוריה מאוד טעונה מינית ובעייתית, לדוגמא אב אלים מינית כלפי אם לנגד עיני הילדה, ואו אב אלים מינית כלפיה, ואו חברים של אחים אלימים מינית כלפיה, ואו ילדים בכיתה אלימים מינית כלפיה (שמעתם על כמה מיקרים כאלו לאחרונה...?), ילדה מקבלת אפס תמיכה נפשית מהגורמים האפשריים (איך אומרים, "נופלת בין הכסאות"?), ועבורה התא המשפחתי הוא מקום אלים, טעון ומפורר לחלוטין, כתוצאה ילדה בורחת מהבית בגיל מאוד צעיר. גבר צעיר "במקרה" פוגש ילדה ו"גואל" אותה מהומלסיות, נותן לה בית, חום, אהבה, מיטה חמה, וקשר "בוגר" ויציב, והמון המון תשומת לב. ילדה מרגישה שמישהו רואה אותה סוף-סוף. ילדה בורחת להשאר איתו ולעולם לא לחזור הביתה. גבר צעיר שוכב עם ילדה. גבר צעיר נותן לילדה חגיגת וגראס. ילדה מרגישה אישה. גבר צעיר קונה לילדה בגדים יפים ואיפור. גבר צעיר נותן לה כל יום חגיגת וגראס. ילדה מתמכרת לגראס. בשלב מסוים גבר צעיר אומר לילדה שגראס עולה לו הרבה כסף ואין לו גרוש על התחת. והיא כלכך אוהבת אותו. היא תעשה הכל בשבילו. כמו שאולי עשתה הכל בשביל אבא שכבר הוכיח לה מה גבר שאוהב אותה יכול לעשות לה, והיא כבר למדה לציית. מה עושים?

מתוך עדות של סרסור, בתגובתו לשאלה: מה סרסורים מחפשים: **"יופי? כן. מומחיות במתן שירותי מין? את זה אפשר ללמוד. אבל מה שהכי חשוב זה ציות. צייתנות. וכיצד משיגים צייתנות? אתה משיג צייתנות אם אתה משיג נשים שנאנסו על ידי אבותיהן, הדודים שלהן - מישהו שהן אהבו ופחדו לאבד כך שהן לא העזו להתנגד"**

• כל הציטוטים המופיעים במאמר זה לקוחים מספרה של ענת גור: **"מופקרות - נשים בזנות" הוצאת הקיבוץ המאוחד.**

ישנם גם מקרים בהם הכניסה למעגל הזנות נובעת מעוני ומצוקה כלכלית, כגון אמהות חד הוריות שחייבות לפרנס את עצמן ואת ילדיהן, אך גם במקרים כאלה נעשה הדבר בחוסר ברירה מוחלט במצב של העדר אלטרנטיבה ממשית. אחרי שנשאבת

למעגל הזנות, כך או אחרת, מגיע השלב של **הדירה הדיסקרטית**. זהו שלב מאוד חשוב, כן בשלב זה את רשמית "זונה", ואת כנסת לשגרה של משמרות, עשרות לקוחות בשבוע, ומעגל עמוק מאוד של ניתוק מהחיים הנורמטיביים, ככל הנראה לנצח. הצורך בשימוש בסמים קשים יותר ובאלכוהול כדי להקהות את החושים גובר וגובר, כדי לא להרגיש, כדי להקהות את החושים. אורח החיים הקשה הכרוך בזנות מחייב את הנשים לפתח **מנגנונים דיסוציאטיביים**, אלו הם מנגנוני ניתוק ושיכחה (אמנזיה), פיצול ושינוי מצבי מודעות רבים ומגוונים. אלו מהווים הבסיס המרכזי עליו נבנית היכולת לעסוק בזנות, אלו הם המנתקים אותן מהגוף ומהנפש.

מהי דירה דיסקרטית?

הנוהל הקבוע הוא 10-14 "כניסות" ביום (כניסה = לקוח למי שלא מכיר את הז'רגון הנפלא), כל לקוח 45 דקות שלמות. **"את יודעת מה אפשר להספיק לעשות בגוף שלך בשלושת רבעי שעה... זה גיהנום. נצח. והם מנצלים כל דקה. רובם מתעקשים לגמור פעמיים. עדיף ברחוב 2 דקות וזה נגמר"**. 200 ש"ח כל לקוח, 100 ש"ח מזה לסרסור (בעל הדירה, בשביל ה"חדר"), 100 ש"ח לאישה, היא יכולה לבקש יותר כסף, אבל התחרות קשה כמובן, והלקוח יכול ללכת לחדר המקביל בו מסתפקת האישה השניה ב100 ש"ח. יותר כסף פירושו שהיא צריכה לספק יותר פתחים, יותר השפלות, יותר "שירות-לקוחות". לא חייכת מספיק, והתלונן הלקוח על השרות? קנס. איחרת למשמרת? קנס. לא הגעת בכלל? קנס. קנס קנס קנס. את במחזור ולא רוצה לעבוד? בעיה שלך. הן מסיימות משמרות של 13 שעות, משוסעות לחלוטין מבפנים. רגשית הן בדרך כלל אפתטיות, לא מרגישות כלום ואם תשאלו אותן מה היה עם לקוח איקס, **הן ממש לא ידעו לספר**, כי הן לא היו שם. קוראים לזה, כאמור, "הפרעה דיסוציאטיבית".

מהי באמת הפרעה דיסוציאטיבית?

"כשהייתי ילדה ואבא שלי היה אונס אותי, הייתי משחקת עם עצמי משחק כאילו אני זה לא אני, אני זאת מישהי אחרת שעכשיו יושבת בשמיים למעלה וצופה באיזשהו סרט שזה החיים שלי, כאילו. זה תמיד היה משחק שלי, גם ברגעים מאוד קשים וגם כשהייתי מאוד בודדה. הייתי כאילו אני מישהי אחרת ואני עושה עכשיו הצגה ונדמה לי. משהו כזה... וזה דבר שתרגלתי אותך כל כך טוב, שתמיד כשקורה לי משהו שמשפיע עלי אני מצליחה להוריד מסך".

ענת גור, שביצעה מחקר איכותי שבדק את חווית העיסוק בזנות ובעלת נסיון מקצועי של למעלה מ25 שנה של עבודה טיפולית עם נשים בזנות, ראינה אינספור נשים בזנות כדי להבין את חווית העיסוק בזנות, ואז הבינה שהן לא מתארות באופן מוחשי את מה שעברו. הדיבור על הזנות היה מקוטע, מעורפל, ולא נגע בגרעין ההתנסות בזנות, כשעימתה את אחת הנשים ישירות עם העמימות שלה, ענתה לה זו בכעס: **"תגידי, את לא מבינה שאני לא הייתי שם? רק הגוף שלי היה שם. אני לא זוכרת כלום משם! לא יודעת... ובשבילי זה שהוא ביקש את זה, ו... הוא ביקש את זה - what so? : הגוף שלי זה סך הכל בשר, כמו בובה, שצריך לשמש לאיזושהי מטרה, זה מה שיגרום לו הנאה, אני יודעת, כאילו, כבר התרגלתי מאבא שלי, אז מה זה משנה, את יודעת."**

דמיינו לעצמנו שאתן/ם יוצאות/ים לרחוב ונתקלות/ים ב100 הגברים הראשונים בדרכן/ם. אני אומרת גברים ולא נשים, כי אלו הם צרכני זנות לא משנה מאיזה מין ה"זונות". דמיינו שמייד עם היפגשנו אותם עלינו ללקק אותם בכל הגוף, להריח כל פתח בגופם, לתת להם לפשפש בכל הפתחים שלכם, לחפון את איבריכם האינטימיים בעוצמה, להפריש הפרשותיהם עליכם, לממש את כל הפנטזיות הכי אלימות וסוטות שאפשר. דמיינו לעשות את זה מיד עם גברים מכל הגילאים והגדלים וריחות, שלא פגשתן/ם מעולם (צרכני זנות הם מכל שכבות האוכלוסיה, ממש לא עבריינים או בשוליים, תמצאו בהם עורכי דין, רופאים, אנשי תרבות, אנשי ציבור... כיד הדמיון). נשים (וגם נערים וגם טרנסיות) בזנות חיות ככה כל הזמן.

”שלילת הבחירה בזנות היא פטרנליזם!”

בואו נדבר על אותו אחוז קטן שטוען בתוקף, ”אני בוחר להיות זונה”. בואו נדבר על בחירה ”אמיתית” בזנות ולא מתוך מצוקה, טראומה, כפייה, ועל מדוע עלינו כחברה הומנית למגר ”בחירה” כזו, גם כשמי שנושא את נס ה”בחירה” הם אותם נשים או גברים בזנות, שנים לאחר שנשאבו אליה, שאומרים לנו אל תתערבו לנו בחיים, אל תתנשאו מעלינו, ותנו לנו לעשות את מה שאנחנו בוחרים לעשות, להיות זונה!

את הבחירה הזו, צריך כחברה מוסרית למגר, בדיוק כפי שאנו ממגרים בחירות אחרות של אזרחים כשאנו מזהים את ההשלכות המזיקות והבלתי הפיכות לחיי אותם אזרחים ואת הסכנות הטמונות בהן, ורוצים להגן עליהם ועלינו כחברה מפגיעה בכבוד האדם. לדוגמא, כחברה המקדשת את כבוד האדם ודואגת לחיי אדם אנחנו **אוסרים** :

1. סחר באיברים של עצמי **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
2. עבודה בשכר מתחת למינימום **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
3. עבודה בתנאים שמשכנים חיי אדם **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
4. יחסי מין בין מטפל למטופל **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
5. קבלת הצעות מיניות תחת יחסי מרות **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
6. נסיעה ברכב בלי חגורת בטיחות **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
7. רכיבה על אופנוע בלי קסדה **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
8. שימוש, אחזקת סמים **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**
9. איסור על עישון במקומות ציבוריים **אסור על פי חוק גם אם מבחירה!**

כנגד כל אלו יש חוקים ברורים ואכיפה חד משמעית בחברה שלנו בשם המוסר והומניות, למען בריאותו הפיזית והנפשית של האזרח, מתוך הבנה של פוטנציאל הפגיעה בכבוד האדם וחירותו של האדם ה”בוחר”, מתוך הבנה של הפוטנציאל של הפגיעה בבריאותו ובריאות נפשו של האדם ה”בוחר”, גם אם הוא ”בחר” לסכן את עצמו ופוטנציאלית לפגוע בעצמו. כל אלו הם חוקים פטרנליסטים לחלוטין. החוק בחר בשבילך, החוק יודע יותר טוב ממך מה טוב עבורך.

אבל רק כאשר זה מגיע לאיברי מין של נשים והחפצה של נשים לסיפוק צרכים, שגם כך הם מופקרים בכל שלטי חוצות, בכל פרסומת ובכל מסיבת רווקים ממוצעת - אז כולם נוהמים על זכות הבחירה של נשים להפקיר את איברי מינן למאות גברים בחודש. כי הן נימפומניות, זה ברור. מישהו מהצרכנים ממש טרח לבדוק את זה לעומק.

ובואו נניח, שיש ל-0.5% בחירה חופשית אמיתית, ויש אישה כבר בוגרת שלא מצאה עבודה בכלום ונשאר לה לעבוד בנקיון תמורת 20 ש”ח לשעה או מזנות תמורת 100 ש”ח לשעה שזה יותר נשמע לה הרבה יותר כסף (שזה לכשעצמו צריך להגיד משהו על מערך העבודה בעולם שלנו שמותיר לנשים להשתכר מאברי מינן). אז היא בוחרת, בתמימות, כי היא באמת לא מבינה לאן היא נכנסת, עד שהיא עמוק בפנים, ואז הבחירה שלה לצאת כבר לא קיימת גם כך. הזנות היא מדרון חלקלק מאוד ואחרי אותה בחירה כמעט ואין בחירה יותר. היא תתחיל ב”דירה דיסקרטית”, ואז כשיימאס לה לתת כל פעם 50% לבעל בית, היא תנסה להיות עצמאית.

מיתוס העצמאיות

לפרסם מודעה בעיתון יעלה לך 3500 ש"ח בחודש, כל חודש. עם הפרסום, מיד יתחילו להציף אותך מאות טלפונים של סוטים, ואת תצטרכי לנסות לסנן. זה מאוד מפחיד לסנן לבד, כי אין לך מושג מי עומד מולך. תצטרכי בדו שיח קצר להחליט אם את מוכנה לתת לאדם הזה לפשפש בגוף שלך ולהריח את הפתחים של הגוף שלו או לא. האם הוא יאנוס אותך או לא. האם הוא ירביץ לך או לא. ואם זה יקרה, אין מי שישמור עליך, אין מאבטח בכניסה, אין פקידה, אין אישה נוספת בחדר ליד, אם תצקקי אף אחד לא ישמע.

ואיפה תקבלי? אצלך בבית? אישה צעירה שתקבל גברים זרים לביתה? מצחיק מאוד, הרי תוך יומיים כל השכנים על הרגליים, מיד מזמינים משטרה. המשטרה תעצור אותך בחשד לניהול בית בושת שזה כמוכן לא חוקי. אישה צעירה, במשטרה, חשודה בניהול בית בושת שהוא כולו הגוף הצעיר והמחורר שלה. מבוהלת לגמרי בפאניקה מוחלטת מול המשטרה החוקרת. פחד אלוהים. ולא נשכח שרבות מהנשים בזנות בן אימהות חד הוריות ולכן אי אפשר להביא את הגברים הביתה כי הילדים בבית.

אז תסעי את לבית הלקוח. עוד יותר מפחיד, אצלו בבית. לך תדעי מי מחכה לך שם. אז נניח שקבעת סוף-סוף פגישה עם מישהו שנשמע יחסית נחמד ולא מאיים. ביקשת מחיר יחסית גבוה כי בכל זאת, אחרי 14 לקוחות ליום, את רוצה להצליח לעמוד בהוצאות שלך. אז את צריכה להשקיע בעצמך, תוספות שיער, לניזורי יוקרתיים, שעות של איפור ותסרוקת, ומוניט עד לבית הלקוח. הרבה כסף וזמן השקעת ועוד לא היה לך לקוח אחד. והנה הגעת לביתו סוף-סוף, ואת בפחד אימים דופקת בדלת. הוא בוחן אותך בעיניית מכף רגל ועד ראש. עד לרגע זה עוד מתבצע משא ומתן על הגוף שלך (כמה משפיל, אבל זה כבר עניין של מה בכך עבור נשים בזנות שבוחנים את הסחורה ומתמחרים אותה), כי "על זה את לוקחת XXX ש"ח?!" הוא הרי יכול להשיג עכשיו 100 ש"ח בכלכך הרבה מקומות בתל אביב כלכך הרבה נשים ופתחים. ויכול להיות שהוא לא יפתח את הדלת בכלל וכל ההכנות לשווא ועוד לא הרווחת שקל אחד. ואולי כשהוא יפתח הוא יהיה כלכך דוחה עבורך שאת לא תרצי ללכת על זה ותסעי הביתה. **ועוד לא הרווחת שקל אחד.**

ישנו כלל מאוד אכזרי בזנות והוא ככל שהלקוח משלם יותר כך הוא ירצה יותר גם בזמן שהאישה איתו וגם באופי האקט כלומר: **חריגים** - אנאלי, ביזאר (שתן וצואה), סאדו, אורגיות, סמים תוך כדי, אביזרים ועוד ועוד...

לסיכום, כעצמאית, את לא תצליחי להרויח מספיק כסף לבדך. את תהיי חשופה להמון אלימות כשתנסי למצוא לקוחות לבד, לבוא לגברים זרים הביתה, שבאים לעשות כבשלים בגופך. כשיש בעל בית, פקידה, או אפילו נהג מונית שמחכה מ"סוכנות הליווי" שאת שייכת אליה – מישהו לפחות ידע שלא חזרת או שהרביצו לך וידאג לך. מישהו ישמע את זעקתך. כמה נורא זה לגמור בכתבה אטומה בעיתון "נמצאה יצאנית שנרצחה בדירה בתל אביב...". ויש **המון** כתבות כאלו לרוב כולנו מתעלמים. (המילה יצאנית היא מילה קשה מאוד שמטילה את האחריות למצבה של האישה עליה, כלומר היא יוצאת לרחובות, כך גם המילה "פרוצה" מכוונת לכך שהאישה נוהגת בפריצות). בקיצור, מהר מאוד הן חוזרות לבעלי דירות וסרסורים, גם כדי להרגיש בטוחות ומוגנות יותר וגם כי הרבה יותר פרקטי להשיג לקוחות כך.

אלימות נגד נשים בזנות

הגיון בריא - אם היום נשים "רגילות" בחיי היומיום חשופות לאינסוף אלימות, 1 מ-5 נאנסת ו-3 מ-10 מותקפת מינית (נתונים של מרכזי סיוע ומשרד הרווחה), שערי בנפשוך מה חוות נשים בזנות בחדרי חדרים, עם גברים ששילמו ורוצים לפרוק את כל האגרסיות שלהם על אותן נשים "סוג ב" ש"מכרו את נשמתן לשטן", ולמי אכפת בכלל למה הן עשו זאת, בעיה שלהן, "אני שילמתי כדי להנות". הם גם לא טורחים לבדוק בנות כמה הן, האם הן מסוממות, האם הן נסחרות (מועסקות בכפיה), וכמה פעמים אנסו אותן, היכו אותן או השפילו אותן קשות, כל עוד הן אומרות "כן כן טוב לי אתה מספר אחת" זה מספיק להם (הם באמת מאמינים לזה, הן מספרות). אחרי תקופה כזאת את תגיעי למכונים בלית ברירה, כי תרצי סרסור שיגן עליך. תחזרי שם

14 "כניסות" ליום, כי זה החוזה. 50% כאמור הולך לסרסור. גם הוא מידי פעם ירצה "לשכב" אותך. את תקיימי את כל ה"כניסות", אבל לא ממש תהיי שם. לעולם. הנתון הבא הוא חד משמעי ואין אישה בזנות, בחשפנות, בליווי ולא משנה איך תקראו לזה, שתתווכח איתו – 90% מהנשים בתעשיית המין חוו תקיפה מינית (אונס, מעשה סדום, מעשה מגונה) במהלך עבודתן (מהלקוחות או מהסרסורים). 95% מהן חוו אלימות כלשהי (סטירות, אגרופים, בעיטות, הטחת ראש בקיר, חניקה, כוויות מסיגריות). מעטות אם בכלל, מתלוננות על אלימות מינית כלפיהן במהלך הזנות. **חייהן של נשים בזנות היא טראומה מינית אחת מתמשכת, והדרך היחידה להתמודד היא להקהות את החושים ולהתנתק. אלו דברים שלא ניתן להשתקם מהם.**

"זה קורה כמעט כל יום. חונקים אותך, שורפים אותך, מכאיבים לך, דברים כלה שאת לא קוראת לזה התעללות בכלל. זה, זה דבר שגרתי שם. לא מתייחסת לזה, וזהו. הייתי יוצאת ממנו, מספרת את זה ככה, באותו הרגע שמה, או שאפילו לפעמים לא מספרת בכלל, וממשיכה לעבוד. עוברת לסדר היום, הכל פשוט, רגיל."

"...למה? אני לא יודעת למה. אולי אנשים, הגברים שבאים לנשים רוצים להרגיש שהם שולטים, או שהם עברו איזה משהו... של התעללות או משהו להתנקם בנשים. זה מה שנראה לי, כי לשכב, בתור גבר, עם אישה שאתה לא מכיר, ועם אישה שהיתה עם כל כך הרבה גברים, זה לא דבר נורמלי."

"...הם מרגישים שליטה שהם יכולים לעמוד באמצע הכביש, ועומדות לו שם כל סוגי הבחורות והוא מתחיל לשאול שם כל מני שאלות. והוא מרגיש שמה שליטה וכוח כאילו: "אני יכול להשפיל אותך עד עפר ואפר בשביל 100 שקל."

התמכרות לזנות

זה לעולם לא "רק תקופה". הזנות הופכת להתמכרות קשה מאוד. בד"כ התמכרות לסמים אבל גם התמכרות נפשית וקשה לריקנות, לטראומה, לדימוי העצמי השחוק שמקבל חיזוקים רק כתלות בכמה מישהו אחר מוכן לשלם כדי לשכב איתך. למבט הבוחן הזה של סחורתך והתמחור שלך. התמכרות לאורח החיים הקשה אך המוכר ומאידך חוסר היכולת להתמודד עם חיים נורמטיביים כלשהם, חוסר היכולת לפתח יחסים נורמטיביים עם אנשים אחרים שאינם תלויים בתן וקח, וחוסר היכולת להאמין בזולת. כל אלו מביאים נשים לחזור למעגל הזנות שוב ושוב, ולחוסר יכולת הכמעט מוחלטת להחלץ ממעגל זה ללא עזרה.

התייחסות החברה הנורמטיבית

המילה "זונה" היא קללה בתרבות שלנו (האם יש עוד "עיסוק" כזה שמקללים איתו זה את זה?). אבוי אם יזהו אותך ברחוב ויצביעו עליך, אבוי אם אי פעם ידעו שהיית זונה (למרות שסיכויך להשתקם ולצאת משם אפסיים ככל שאת בתוך מעגל הזנות יותר זמן), בתי המשפט מתנערים לרב מזכויותיך כאדם ובורחים מהנושא כמו מאש. אין אישה בזנות שמתגאה בזה ומספרת על זה. הן תמיד בשם בדוי. גם המעטות שמשקמות מתות מפתד ללכת לסופר או ברחוב או במקום ציבורי כלשהו, פן יהיה שם איזה לקוח שיזהה אותן. זו בושה, זו חרפה, זה תחתית. את סחורה, בהמה שגברים משתמשים בה לפורקן. **כולנו יודעים את זה.**

כולנו יודעות את זה.

אף אחד מאותם אנשים במעגל הזנות שמדברים על זכות הבחירה, או מהאינטלקטואלים שיושבים במשרדים הממוזגים שלהם ומדברים בשם, לא היה בוחר בעיסוק הזה עבור עצמו, בני משפחתו או הקרובים אליו והאהובים עליו.

יש לקחת בחשבון את ההבדל המשמעותי בין בחירה להתחיל לעסוק בזנות, לבין הבחירה להמשיך לעסוק בזנות. כשמדברים על בחירה כפי שאנחנו מכירים אותה, **כבני אדם חופשיים**, אנחנו מתכוונים ליכולת לבחור בין מספר אלטרנטיבות, ללא כפייה ומתוך רצון אמיתי, תוך הבנת משמעויות הבחירה, ובד"כ תוך יכולת לשנות את ההחלטה במהלך הדרך. בזנות אין את הלוקוס הזה. כשגבר או אישה נמצאים במעגל הזנות ומדברים על זכות הבחירה שלהם, הבחירה שהם מדברים עליה היא

ה"בחירה" שלהם להמשיך בזנות. אף אחד מהם לא אומר "מגיל צעיר חלמתי להיות זונה, נמשכתי למקצוע, הציעו לי אפשרויות אחרות, אבל מכולן בחרתי להיות זונה".

אך גרוע מכך, ברגע שאת עוסקת בזנות הדרך לצאת משם כמעט ולא קיימת. לאחר שאת עמוק בפנים, את כבר לא יכולה לצאת. אחרי שכבר הבנת שכסף מהיר לא תעשי, שכבר לא תצאי משם מהר, אחרי שחווית את האופל והגיהנום, את מבינה – זה מאוחר מידי, את זונה. או איך סיפרה לי אישה מדהימה "הזנות היא הבית שלי. הבית היחיד שאני מכירה. אם לא זנות הייתי הומלסית בגיל 15. זה הדבר היחיד שאני מכירה. לא יכולה בלי זה". היא אגב ממש מגנה בחירוף נפש על "הבחירה שלה בזנות". היא גם מודה שהיא לוקה בהפרעה דיסוציאטיבית קשה מאוד, ועדיין יודעת שאין לה יכולת לחיות חיים אחרים. עשיתם את זה, צרכני זנות, הפכתם אותה למה שרציתם, רובוט שלכם, מגיל כל כך צעיר היא מקבלת גברים מכל הגילאים לתוך הגוף שלה. היא כבר לא יודעת משהו אחר.

נדיר שיש דרך חזרה, בטח שאין אם המדינה לא תשקיע בשיקום ובהוצאת נשים וגברים ממעגל הזנות ואם אנחנו כחברה לא ניתן להם יד. האם נרקומן מכור יכול לבחור אם להמשיך להיות נרקומן? האם אפשר להתייחס לכך כאל בחירה? לפחות עבורו יש תשתית שיקומית ויש קונצנזוס חברתי שמדובר במצב שלילי שצריך להוקיע ולא להלחם למען בחירתו החופשית של אדם להיות בו.

אין זה מפתיע לגלות כי תוחלת החיים של נשים בזנות היא מאוד קצרה. מעטות מהנשים בזנות עוברות את גיל הארבעים או החמישים. על פי המחקרים על זנות ופורנוגרפיה עולה כי היקף התמותה בגיל צעיר בקרב נשים ונערות בזנות גדול פי 40 משאר האוכלוסיה.

קשה מאוד לנשים עצמן לבקש עזרה, להעניק לעצמן את העזרה, ולהסכים לקבל אותה. אלו שכן משתקמות, צריכות לחיות עם כתם ענק שלעולם לא יימחק. אתן מכירות מישהו שיצא עם זונה לשעבר? שיתחתן איתה? שיביא איתה ילדים לעולם? כל אלו ש"נלחמים על זכותן של נשים לבחור בזנות" הם צבועים, כי לעולם לא יעשו זאת. ולו יגלו את הארוסה שלהם בלאפ דאנס בעירום עם שלושה רווקים דוחפים לה ידיים לכל איבר בגוף ומפליקים לה סטירות לישבן, הם יבטלו את החתונה. **כי זנות היא בזיון לנשים.**

אני מציעה לכל הנלחמים למען זנות להגיע לבקר במקומות שהם הקצה של המדרון החלקלק, אליו כל הנשים בזנות מגיעות בסוף, אחרי שנים של זנות. מכורות לסמים קשים, עם נזקים נפשיים בלתי הפיכים, מנותקות לחלוטין מהנפש, בדרך כלל עם דכאון קשה, הפרעות אכילה קשות, אינסוף אונסים ברזומה, אלימות קשה, מחלות מין בלתי הפיכות והמון המון עצב בעיניים ריקות. מי שבאמת רוצה, יודע איפה כל אלו נמצאים. **יש אפילו סיורים מודרכים, תשאלו את בוקי נאה.**

קצת על רעיון מיסוד הזנות

מיסוד זנות פירושו לפני הכל קעקוע הקונספט שגופה של אישה ניתן להצרך ולהסחר ושסקס יכול להיות אקט חד צדדי בו צד אחד מספק שירות לצד השני תמורת תשלום. תפיסת סקס כמשהו שלא חייב להיות הדדי בין שני סובייקטים ומתוך רצון הדדי, שימוש בגוף האישה כאובייקט, חפץ נטול אנושיות, ותפיסתו כסחיר ובעל תג מחיר הוא מועד לפורענות, ומועד אלימות נגד נשים. אלו מסרים מזעזעים למין הנשי ולמין הגברי כאחד כי הם מקבלים על הדעת סקס שאיננו מרצון אמיתי וממשיכה מינית. זהו אקט שמבצע דה-הומניזציה לגוף האנושי. לא ייתכן שבחברה הומנית יצרכו גוף אדם. זה בדיוק ההבדל בין זנות לבין פועל זבל, השוואה שאנשים "אוהבים" לעשות כשהם אומרים "כל עבודה מכבדת את בעליה". לא! לא כל עבודה מכבדת את בעליה!! לא עבודה שמשמעה צריכת הגוף שלך ודה-הומניזציה מוחלטת שלו, ולא הכוח שהוא מייצר.

ומהו פירושו הפרקטי של מיסוד הזנות? המשמעות היא שהמדינה שלנו תקצור קופון על שימוש בגופן של נשים לצרכים הני"ל, שכן נשים בזנות יאלצו לשלם מיסים למדינה על כל גבר שחדר לגופן. לגבי הרעיון של פיקוח רפואי, החשיבה שעומדת מאחורי זה במדינות בהן מיסוד את הזנות היא "לשמור את הזנות נקיות ממחלות, שלא ידביקו לנו את הגברים ואלו את נשותיהם החוקיות ויפצו לנו מחלות", מלוכלכות שכמותן. לידיעתכן, היום גופים וולונטרים מספקים בדיקות חינם לנשים בזנות כדי לשמור על בריאותן, אין צורך "למסד את זנות" לשם כך, זהו תירוץ בזוי ודמגוגי. באשר ל"פיקוח על בטחון האישי" של נשים בזנות – אף אחד לא יוכל לשמור עליהן בחדרי חדרים מאונס ומאגרסיה של לקוחות, מנזקים נפשיים בלתי הפיכים וזאת גם אם נשים מפקח בכל חדר בו מתרחש אקט מיני בתשלום. ואם באמת רוצים פיקוח, צריך לעשות מיונים פסיכיאטרים ופסיכולוגים מקיפים על כל אישה ש"בוחרת" לעסוק בזנות, ולבדוק היטב קיומה של טראומה מינית בעבר או בהווה (וגם בעתיד אם לדייק) ואז לפסול את "מועמדותה". כך יגיעו בהחלט לכאפס מועמדות.

מה גם שמיסוד הזנות בפירוש הוכח לא רק כלא יעיל בלשפר את המצב בזנות אלא אפילו כמחמיר את המצב. בהולנד למשל מיסוד הזנות רק הגביר הקמות של בתי בושת ושגשוג של סרסורים, הגביר דרסטית את תופעת הזנות בילדים בעקבות המרחב החופשי שיש לסרסורים, הגביר דרסטית את תופעת הסחר בנשים (80% מהנשים בזנות בהולנד הן קורבנות סחר ורק 20% הן הולנדיות), הגביר את האלימות בנשים בזנות, הגביר את השימוש בסמים בזנות והקטין את אפשרויות השיקום והתמיכה שלהן במדינה. זה מה שקורה שממסדים תופעה אלימה ונותנים לה תוקף חוקי, היא ותופעות הלוואי שלה רק מתגברים. (הנתונים על הולנד מבוססים על דו"ח רשמי של הקואליציה נגד סחר בנשים, משנת 2007).

וכדי להסביר עד כמה מגוחך הוא הרעיון של מיסוד הזנות, בגרמניה למשל, גם בה הזנות לגלית, הסצנריו הבא **באמת קרה**: אישה מובטלת חתמה אבטלה וכעבור תקופת מה קיבלה מכתב שבישר לה חדשות "טובות": נמצאה לה עבודה והיא צריכה להתייצב – מצאו לה משרה מתאימה במכון ליווי. נא להגיע מקולחת. בקרוב במדינת ישראל?

אז מה כן צריך לעשות?

עלינו לפקוח את העיניים ולראות את הנשים והגברים השקופים האלו החיים במעגל הזנות. להבין שיש לחברה אחריות למצב אליו הם הגיעו ושעל החברה, על כל אחד מאיתנו, מוטלת האחריות להוציא אותם משם. לתגבר את שירותי הסיוע הממשלתיים והעירוניים להוצאת נשים וגברים ממעגל הזנות ולהקטין את הביקוש, משמע לחנך את עצמנו ואת האחרים ובמיוחד את ילדנו, שקניית מין בכסף היא סחר בגופו של אדם ופגיעה בכבוד האדם וחירותו ויש לה השלכות קשות ובלתי הפיכות על עתידו.

מדינות סקדינביה, הידועות בהיותן נאורות ובמעמד האישה הגבוה בהן, הולכות זו בעקבות זו ומעבירות חוקים האוסרים על צריכת שירותי מין. מעל 80% מהציבור בשבדיה סבור כי החוק האוסר על צריכת שירותי מין בתשלום (דהיינו חוק הפללת לקוח) הוא חוק נכון וצודק, ושאינן לסחור בגופם של בני אדם. בשבדיה אין כמעט זנות רחוב ומימדי הזנות והאלימות נגד נשים בזנות ירדו.

כיום מונחת על שולחן הכנסת ההצעה להפללת הלקוח ושיקום בקהילה שמקדמת ח"כ אורית זוארץ, אותה יזמה ח"כ לשעבר זהבה גלאון. נקווה כולנו שהצעת החוק תעבור ונזכה לימים חדשים של דחיפה משמעותית בקידום מעמד האישה ויותר מכל הוכחה שכבוד האדם וזכויות אדם הם ערכים קדושים הטבועים חזק בחברה הישראלית.

קדימה ישראל!

מוקדש לזכרן של כל הנשים בזנות שנרצחו בנפשן ובגופן.